

«Слѣдъ нѣколко дни ходихъ за малко въ Шуменъ, и на връщание-то си отъ тамъ, за честь-та ми са случи да са срѣщна въ Русчукъ съ моя добръ и ученъ приятель Ернестъ Дежарденъ, кой-то бѣ испратенъ по учена часть въ Ромъния. Той са връщаше отъ камъ Добруджа и ма представи на управителя на единъ френски вапоръ (Magicien) Г-на Рихардъ, кой-то ма прие добръ и ми прѣдложи едно пътувание по Дунава назадъ, като ми са обрѣче да са спира всжду, дѣ-то искамъ да изуча нѣкои нѣща. Наистина за мене нѣмаше нищо по-приятно отъ това.

II.

«На 9-й Августа тръгнахме отъ тукъ и първо-то ни спрание бѣше на устие-то на рѣка Янтра, коя-то има много живописни картини, и коя-то на дълго расстояние по matka-та си има могилисти брѣгове: това са познава и отъ скица-та (очерка), коя-то имахъ случай да направя близу прѣдъ града Търново въ друго едно мое пътувание по Янтра-та. Прѣминахме Свищовъ и Никополъ. Тамъ излѣзохме на сухо и са вжскачихме на едно место въ прѣдградие-то, дѣ-то ни посочиха единъ латински надписъ (монограмъ). Този надписъ бѣше обнародванъ въ едно списание съ име «Надписъ на Дакія» отъ Акнера; но другаря ми съ едно естествено удоволствие ма увѣряваше, че тѣ били до сега се злѣ преписвани и зе едно копие на пѣлно. Единъ отъ тѣхъ, издѣлбанъ вржхъ една мермерена плоча, коя-то е гудена на лице-то на единъ чучуръ, бѣ на стихове, посвѣтени отъ единъ управитель на царско-то сѣкровище на Мизия за споменъ на жена-та си. Стихове-тѣ сѣ слаби, освѣнъ единъ или два, кои-то сѣ пѣлни съ краткостъ и чувство. Азъ ги прѣпоржчамъ на всички онѣзи, кои-то поддржатъ тази проста и уни-зительна за челоуѣческо-то естество теза, че жена-та никакъ не са почитала въ старина, и че особено Римляни-тѣ не познавали деликатеция-та на истинска-та сѣпружеска нѣжностъ. Дежарденъ прѣведе този надписъ пакъ на стихове на френски, и ми ги прочете така:

Фронтонъ, сѣкровищникъ на двама-та Императори (Маркъ Аврелия и Луций Вериса) въ область-та Долня Мизия, въздига този памятникъ на жена си, коя-то напѣлно го заслужва.

Я послушай молба-та ми, О! преисподня царике:
 Дано тезъ святи остатки, що ми нараниха сѣрдце,
 Да почивать за всякога възъ благоуханни цвѣтя;
 Мой-та обична сѣпруга, Елия, Ахъ! вечъ отлѣтя,
 Най-обична отъ жени-тѣ, но уви! нѣма я сега.
 Всяка похваля е пушта прѣлъ, толко нейни добрини